WYROK TRYBUNAŁU (druga izba)

z dnia 8 maja 2008 r. *

W sprawach połączonych C-5/06 i od C-23/06 do C-36/06

mających za przedmiot wnioski o wydanie, na podstawie art. 234 WE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożone przez Finanzgericht Düsseldorf (Niemcy) (sprawa C-5/06) oraz przez tribunal de grande instance de Nanterre (Francja) (sprawy od C-23/06 do C-36/06), odpowiednio postanowieniami z dnia 2 i 5 stycznia 2006 r., które wpłynęły do Trybunału w dniu 9 i 20 stycznia 2006 r., w postępowaniach:

Zuckerfabrik Jülich AG, dawniej Jülich AG (sprawa C-5/06)

przeciwko

Hauptzollamt Aachen,

oraz

Saint Louis Sucre SNC (sprawa C-23/06),

Société des Sucreries du Marquenterre SA (sprawa C-24/06),

SA des Sucreries de Fontaine Le Dun, Bolbec, Auffray (SAFBA) (sprawa C-25/06),

* Języki postępowania: niemiecki i francuski.

SA Lesaffre Frères (sprawa C-26/06),

Tereos, następca prawny Sucreries, Distilleries des Hauts de France (sprawa C-27/06),

SA Sucreries & Distilleries de Souppes – Ouvré fils (sprawa C-28/06),

SA Sucreries de Toury et Usines Annexes (sprawa C-29/06),

Tereos (sprawa C-30/06),

Tereos, następca prawny SAS Sucrerie du Littoral Groupe SDHF (sprawa C-31/06),

Cristal Union (sprawa C-32/06),

Sucrerie Bourdon (sprawa C-33/06),

SA Sucrerie de Bourgogne (sprawa C-34/06),

SAS Vermendoise Industries (sprawa C-35/06),

SA Sucreries et Raffineries d'Erstein (sprawa C-36/06)

przeciwko

Directeur général des douanes et droits indirects,

Receveur principal des douanes et droits indirects de Gennevilliers,

TRYBUNAŁ (druga izba),

w składzie: C.W.A. Timmermans, prezes izby, L. Bay Larsen (sprawozdawca), K. Schiemann, J. Makarczyk i C. Toader, sędziowie,

rzecznik generalny: E. Sharpston,
sekretarz: B. Fülöp, administrator,

uwzględniając procedurę pisemną i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 15 marca 2007 r.,

rozważywszy uwagi przedstawione:

— w imieniu Zuckerfabrik Jülich AG (dawniej Jülich AG) przez H.J. Prießa, Rechtsanwalt,

— w imieniu Saint Louis Sucre SNC przez S. Le Roy, adwokata,

— w imieniu spółki Sucreries du Marquenterre SA oraz spółek SA des Sucreries de Fontaine Le Dun, Bolbec, Auffray (SAFBA), SA Lesaffre Frères, Tereos, następcy prawnego Sucreries, Distilleries des Hauts de France, SA Sucreries & Distilleries de Souppes — Ouvré fils, SA Sucreries de Toury et Usines Annexes, Tereos, Tereos, następcy prawnego SAS Sucrerie du Littoral Groupe SDHF, Cristal Union, Sucrerie Bourdon, SA Sucrerie de Bourgogne, SAS Vermendoise Industries oraz SA Sucreries oraz Raffineries d'Erstein przez N. Coutrelisa, adwokata,

— w imieniu rządu niemieckiego przez M. Lummę oraz U. Forsthoffa, działających w charakterze pełnomocników, wspieranych przez L. Haringsa, Rechtsanwalt,

— w imieniu rządu francuskiego przez G. de Berguesa oraz A. Colomb oraz A.-L. During, działających w charakterze pełnomocników,

— w imieniu rządu greckiego przez V. Kontolaimosa i E. Svolopoulou oraz S. Charitaki, działających w charakterze pełnomocników,

— w imieniu rządu włoskiego przez I.M. Braguglię, działającego w charakterze pełnomocnika, wspieranego przez G. Aiello, avvocato dello Stato,

— w imieniu Komisji Wspólnot Europejskich przez M. Nolina i F. Erlbachera oraz C. Cattabrigę, działających w charakterze pełnomocników,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 14 czerwca 2007 r.,

wydaje następujący

Wyrok

1 Wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczą wykładni art. 15 rozporządzenia Rady (WE) nr 1260/2001 z dnia 19 czerwca 2001 r. w sprawie wspólnej organizacji rynków w sektorze cukru (Dz.U. L 178, s. 1), ważności art. 6 ust. 4 rozporządzenia Komisji (WE) nr 314/2002 z dnia 20 lutego 2002 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania systemu kwot w sektorze cukru (Dz.U. L 50, s. 40), zmienionego rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1140/2003 z dnia 27 czerwca 2003 r. (Dz.U. L 160, s. 33), oraz ważności rozporządzenia Komisji (WE) nr 1837/2002 z dnia 15 października 2002 r. ustalającego wysokość opłat produkcyjnych oraz współczynnik opłat dodatkowych dla sektora cukru na rok gospodarczy 2001/2002 (Dz.U. L 278, s. 13), rozporządzenia Komisji (WE) nr 1762/2003 z dnia 7 października 2003 r. ustalającego wysokość opłat produkcyjnych dla sektora cukru na rok gospodarczy 2002/2003 (Dz.U. L 254, s. 4) i rozporządzenia Komisji (WE) nr 1775/2004 z dnia 14 października 2004 r. ustalającego wysokość opłat produkcyjnych dla sektora cukru na rok gospodarczy 2003/2004 (Dz.U. L 316, s. 64).

2 Wnioski te zostały złożone odpowiednio w ramach sporu pomiędzy przedsiębiorstwem Zuckerfabrik Jülich AG (zwanym dalej „Jülich”), producentem cukru, a Hauptzollamt Aachen (głównym urzędem celnym w Akwizgranie, Niemcy) dotyczącego wysokości opłat produkcyjnych wymaganych za rok gospodarczy 2003/2004 w ramach finansowania wspólnej organizacji rynków w sektorze cukru oraz w ramach sporów pomiędzy Saint Louis Sucre SNC (zwaną dalej „Saint Louis Sucre”) oraz innymi producentami cukru, tj. spółką Sucreries du Marquenterre SA oraz spółkami SA des Sucreries de Fontaine Le Dun, Bolbec, Auffray (SAFBA), SA Lesaffre Frères, Tereos, następcą prawnym Sucreries, Distilleries des Hauts de France, SA Sucreries & Distilleries de Souppes — Ouvré fils, SA Sucreries de Toury et Usines Annexes, Tereos, Tereos, następcą prawnym SAS Sucrerie du Littoral Groupe SDHF, Cristal Union, Sucrerie Bourdon, SA Sucrerie de Bourgogne, SAS Vermendoise Industries oraz SA Sucreries et Raffineries d’Erstein (łącznie zwanymi dalej

„Sucreries du Marquenterre i in.") a directeur général des douanes et droits indirects (dyrektor generalny ds. ceł i podatków pośrednich) oraz receveur principal des douanes et droits indirects de Gennevilliers (kierownik poboru ceł i opłat pośrednich w Gennevilliers, Francja), dotyczących opłat uiszczonych za lata gospodarcze 2001/2002, 2002/2003 oraz 2003/2004 w ramach finansowania wspólnej organizacji rynków w sektorze cukru.

Ramy prawne

3 Zgodnie z motywem 9 rozporządzenia nr 1260/2001:

„Przyczyny, które dotychczas doprowadziły do przyjęcia przez Wspólnotę systemu kwot produkcyjnych dla cukru, izoglukozy i syropu inulinowego wciąż pozostają aktualne. Jednakże system ten został tak dostosowany, aby uwzględniał rozwój sytuacji w ostatnim okresie w produkcji, mając na celu dostarczenie Wspólnocie instrumentów niezbędnych do zapewnienia, w sprawiedliwy a zarazem skuteczny sposób, żeby producenci sami pokrywali pełne koszty zbytu nadwyżek produkcji wspólnotowej wykraczającej ponad spożycie oraz mając na celu wypełnienie wspólnotowych zobowiązań w ramach porozumień, będących wynikiem Rundy Urugwajskiej wielostronnych negocjacji handlowych, zwanych dalej »GATT« […]".

4 Motywy 11–15 rozporządzenia nr 1260/2001 są sformułowane w następujący sposób:

„(11) Wspólna organizacja rynków w sektorze cukru opiera się, po pierwsze, na zasadzie, że producenci powinni ponosić pełną odpowiedzialność finansową

za straty poniesione w każdym roku gospodarczym wynikające ze zbytu tej części produkcji wspólnotowej, w ramach kwoty, która stanowi nadwyżkę ponad wewnętrzne spożycie Wspólnoty oraz, po drugie, na zróżnicowaniu gwarancji cenowych dla zbytu, odzwierciedlających kwoty produkcyjne przydzielone każdemu przedsiębiorstwu. Kwoty produkcyjne dla cukru są przydzielane każdemu przedsiębiorstwu na podstawie jego rzeczywistej produkcji podczas określonego okresu odniesienia.

(12) Ponieważ zobowiązania dotyczące zmniejszania wsparcia dla wywozu zostały wykonane w trakcie okresu przejściowego, podstawowe ilości cukru i izoglukozy oraz kwoty dla syropu inulinowego powinny zostać utrzymane na ich obecnym poziomie, jednak musi istnieć możliwość dostosowania odpowiednich gwarancji, w razie wystąpienia takiej konieczności, w celu umożliwienia Wspólnocie wywiązania się z jej zobowiązań podjętych w ramach Porozumienia [w sprawie rolnictwa zawartego w ramach porozumień GATT (zwanego dalej »Porozumieniem«)], przy jednoczesnym uwzględnieniu podstawowych czynników mających wpływ na sytuację w sektorze cukru. Należy utrzymać sektorowy system samofinansowania poprzez opłaty produkcyjne oraz system kwot produkcyjnych.

(13) Producenci zatem powinni nadal ponosić odpowiedzialność finansową poprzez płacenie podstawowych opłat produkcyjnych, jakimi obciążona jest cała produkcja cukru A i B, które są jednak ograniczone do 2% ceny interwencyjnej dla cukru białego, oraz opłaty B, jaką obciążona jest produkcja cukru B do limitu wynoszącego 37,5% tej ceny. W niektórych okolicznościach producenci izoglukozy i syropu inulinowego również płacą określoną część tych opłat. Nakładanie opłat w opisany powyżej sposób oznacza, że w niektórych latach gospodarczych produkcja cukru nie jest w pełni samofinansująca się. W takich przypadkach powinna zostać nałożona dodatkowa opłata wyrównawcza.

(14) Mając na względzie równe traktowanie, dodatkowa opłata wyrównawcza powinna zostać obliczona dla każdego przedsiębiorstwa na podstawie jego

udziału w dochodzie uzyskanym z opłat produkcyjnych, zapłaconych przez to przedsiębiorstwo w danym roku gospodarczym. Należy zatem wyznaczyć współczynnik dla całej Wspólnoty określający dla danego roku gospodarczego stosunek między całością odnotowanych strat a całym dochodem uzyskanym z danych opłat produkcyjnych. Konieczne jest określenie warunków, na jakich sprzedawcy buraków i trzciny cukrowej mają współuczestniczyć w likwidacji pozostałej kwoty strat za dany rok gospodarczy.

(15) W dowolnym roku gospodarczym, spożycie, produkcja, przywóz, zapasy i poziomy przeniesienia na kolejny rok, oraz średnia strata, która może zostać poniesiona w ramach systemu samofinansowania, mogą być tak kształtowane, że kwoty produkcyjne przeznaczone dla każdego przedsiębiorstwa w sektorze cukru doprowadzą do uzyskania wolumenu wywozu przekraczającego wolumen określony w Porozumieniu. Gwarancje związane z kwotami powinny dlatego być dostosowane w każdym roku gospodarczym tak, aby Wspólnota mogła wywiązać się ze swoich zobowiązań."

5 Artykuł 11 ust. 1 rozporządzenia nr 1260/2001 przewiduje, że państwa członkowskie przydzielają kwoty A i B każdemu przedsiębiorstwu produkującemu cukier, każdemu przedsiębiorstwu produkującemu izoglukozę oraz każdemu przedsiębiorstwu produkującemu syrop inulinowy, posiadającemu siedzibę na ich terytorium oraz którym przydzielono kwotę A i B w roku gospodarczym 2000/2001.

6 Na podstawie art. 11 ust. 2 tego rozporządzenia kwoty te są przydzielane z uwzględnieniem podstawowych ilości A i B ustalonych dla każdego regionu produkcyjnego.

7 Między innymi z art. 7 ust. 1, art. 10 ust. 3-5, art. 13 ust. 1 i art. 27 ust. 1 tego rozporządzenia wynika, że kwoty cukru A i B stanowią ilości gwarantowane, które bądź mogą być zbywane na rynku wspólnotowym, ewentualnie dostarczane do skupu interwencyjnego, bądź wywożone, korzystając z refundacji wywozowych.

8 Z art. 15 ust. 3 i 4 w związku z motywami 11 i 13 rozporządzenia nr 1260/2001 wynika, że straty wynikające ze zbycia nadwyżek produkcji wspólnotowej w ramach kwoty, która stanowi nadwyżkę ponad wewnętrzne spożycie Wspólnoty, powodują, iż opłaty produkcyjne powinny być pobierane w szczególności od producentów cukru.

9 W odniesieniu do obliczania opłat wspomniany art. 15 stanowi:

„1. Przed końcem każdego roku gospodarczego należy zarejestrować:

a) prognozę produkcji cukru A i B, izoglukozy A i B oraz syropu inulinowego A i B przypisanych do danego roku gospodarczego;

b) prognozę ilości cukru, izoglukozy i syropu inulinowego zbywanych w celu spożycia we Wspólnocie podczas danego roku gospodarczego;

c) nadwyżkę przeznaczoną na wywóz uzyskaną poprzez odjęcie ilości określonej w lit. b) od ilości określonej w lit. a);

d) oszacowanie średniej straty lub dochodu na tonę cukru wynikającego z wywiązania się ze zobowiązań dotyczących wywozu podczas bieżącego roku gospodarczego.

Taka średnia strata lub dochód są równe różnicy między całkowitą kwotą refundacji a całkowitą kwotą opłat na całkowity wolumen związany z danymi zobowiązaniami dotyczącymi wywozu;

e) oszacowanie całkowitej straty lub dochodu uzyskanego poprzez pomnożenie nadwyżki, określonej w lit. c), przez średnią stratę lub dochód określone w lit. d).

2. Przed końcem roku gospodarczego 2005/2006 oraz bez uszczerbku dla art. 10 ust. 3, 4, 5 i 6, dla lat gospodarczych od 2001/2002 do 2005/2006 następujące jest rejestrowane kumulacyjnie:

a) nadwyżka przeznaczona na wywóz ustalona na podstawie ostatecznej produkcji cukru A i B, izoglukozy A i B oraz syropu inulinowego A i B jak również ostateczna ilość cukru, izoglukozy i syropu inulinowego zbywanego w celu spożycia we Wspólnocie;

b) średnia strata lub dochód na tonę cukru wynikający z całości danych zobowiązań dotyczących wywozu, obliczony przy zastosowaniu metody opisanej w ust. 1 lit. d) akapit drugi powyżej;

c) całkowita starta lub dochód uzyskane poprzez pomnożenie nadwyżki określonej w lit. a) przez średnią stratę lub dochód, określony w lit. b);

d) całkowita suma pobranych podstawowych opłat produkcyjnych i opłat B.

Oszacowanie całkowitej straty lub dochodu określonych w ust. 1 lit. e) jest dostosowywane w oparciu o różnicę między kwotami określonymi w lit. c) i d).

3. Bez uszczerbku dla art. 18 ust. 1, jeżeli wielkości odnotowane w oparciu o ust. 1 i dostosowane zgodnie z ust. 2 powodują przewidywalną całkowitą stratę, wówczas strata taka powinna zostać podzielona przez szacowaną produkcję cukru A i B, izoglukozy A i B oraz syropu inulinowego A i B przypisaną do bieżącego roku gospodarczego. Wynikająca stąd kwota jest nakładana na wytwórców jako podstawowa opłata produkcyjna na ich produkcję cukru A i B, izoglukozy A i B oraz syropu inulinowego A i B.

[…]

4. Jeżeli maksymalna dozwolona podstawowa opłata produkcyjna nie pokrywa w pełni całkowitej straty określonej w ust. 3 akapit pierwszy, niepokryte saldo jest dzielone przez szacowaną produkcję cukru B, izoglukozy B i syropu inulinowego B przypisaną do danego roku gospodarczego. Wynikająca stąd kwota jest nakładana na wytwórców jako opłata B na ich produkcję cukru B, izoglukozy B oraz syropu inulinowego B.

[…]

6. Wszystkie straty wynikające z przyznania refundacji produkcyjnych na mocy art. 7 ust. 3 są uwzględniane przy obliczaniu całkowitej straty określonej w ust. 1 lit. e).

7. Opłaty określone w niniejszym artykule są pobierane przez państwa członkowskie.

8. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu zostaną przyjęte zgodnie z procedurą określoną w art. 42 ust. 2 oraz obejmują w szczególności:

— kwoty opłat, które mają być zebrane,

[…]".

10 Artykuł 16 rozporządzenia nr 1260/2001 przewiduje:

„1. W przypadku, gdy całkowita strata zarejestrowana dla danego roku gospodarczego w oparciu o art. 15 ust. 1 i 2 nie została w pełni pokryta wpływami z opłat produkcyjnych dla takiego roku gospodarczego po zastosowaniu art. 15 ust. 3, 4 i 5, należy nałożyć na wytwórców dodatkową opłatę, bez uszczerbku dla art. 4, aby pokryć nieuregulowane saldo całkowitej straty.

2. Dodatkową opłatę określa się dla każdego przedsiębiorstwa produkującego cukier, dla każdego przedsiębiorstwa produkującego izoglukozę i dla każdego przedsiębiorstwa produkującego syrop inulinowy poprzez pomnożenie całkowitej sumy należnej od przedsiębiorstwa w postaci opłat produkcyjnych za dany rok gospodarczy przez współczynnik, który zostanie określony. Współczynnikiem takim dla całej Wspólnoty jest stosunek, pomniejszony o 1, między całkowitą stratą odnotowaną na mocy art. 15 ust. 1 i 2 dla danego roku gospodarczego i wpływami z podstawowych opłat produkcyjnych i opłat B należnych odpowiednio od wytwórców cukru, izoglukozy i syropu inulinowego za ten rok gospodarczy.

[…]

5. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu, w szczególności współczynnika określonego w ust. 2, są przyjmowane zgodnie z procedurą określoną w art. 42 ust. 2”.

11 Na podstawie między innymi art. 15 ust. 8 i art. 16 ust. 5 tego rozporządzenia, Komisja Wspólnot Europejskich przyjęła rozporządzenie nr 314/2002.

12 W swej pierwotnej wersji art. 6 ust. 4 tego rozporządzenia przewidywał:

„Ilości określone w art. 15 ust. 1 lit. b) rozporządzenia […] nr 1260/2001 ustala się na podstawie sum następujących ilości:

a) ilości cukru, izoglukozy i syropu inulinowego sprzedanych we Wspólnocie przeznaczonych do bezpośredniego spożycia lub spożycia po przemysłowym przetworzeniu;

b) ilości cukru denaturowanego;

c) ilości cukru, izoglukozy i syropu inulinowego przywiezionych z państw nieczłonkowskich jako produkty przetworzone.

Sumy ilości cukru, izoglukozy i syropu inulinowego wywiezione do państw nieczłonkowskich jako produkty przetworzone oraz ilości produktów podstawowych wyrażonych jako cukier biały, dla których zostały wydane świadectwa refundacji produkcyjnych, określone w art. 7 ust. 3 rozporządzenia […] nr 1260/2001, odejmuje się od sumy określonej w akapicie pierwszym."

13 Przepis ten został zmieniony rozporządzeniem nr 1140/2003 w następujący sposób:

„Ilości przeznaczone do spożycia na terenie Wspólnoty, które mają być ewidencjonowane na mocy art. 15 ust. 1 lit. b) i ust. 2 lit. a) rozporządzenia […] nr 1260/2001, ustala się poprzez zsumowanie ilości, wyrażonych jako cukier biały, cukrów i syropów wskazanych w art. 1 ust. 1 lit. a), b), c), i d) oraz izoglukozy i syropu inulinowego:

a) składowanych na początku roku gospodarczego;

b) wyprodukowanych w ramach kwot A i B;

c) importowanych w stanie naturalnym;

d) wchodzących w skład importowanych produktów przetworzonych;

odejmując ilości cukru, izoglukozy i syropu inulinowego, o których mowa w pierwszym akapicie, wyrażonych jako cukier biały:

a) wyeksportowanego w stanie naturalnym;

b) wchodzącego w skład eksportowanych produktów przetworzonych;

c) składowanych w końcu roku gospodarczego;

d) dla których wydano świadectwa do dopłat produkcyjnych, na mocy art. 7 ust. 3 rozporządzenia […] nr 1260/2001.

[…]".

14 Artykuł 6 ust. 5 rozporządzenia nr 314/2002 stanowi:

„Za zobowiązania wywozowe, które mają być realizowane podczas bieżącego roku gospodarczego, w rozumieniu art. 15 ust. 1 lit. d) rozporządzenia […] nr 1260/2001, uznaje się:

a) wszystkie ilości cukru, które mają być wywiezione w stanie naturalnym, z refundacjami eksportowymi lub opłatami ustalanymi w oparciu o procedury przetargowe otwarte dla tego roku gospodarczego;

b) wszystkie ilości cukru, izoglukozy i syropu insulinowego, które mają być wywiezione w stanie naturalnym, z refundacjami eksportowymi lub opłatami ustalanymi okresowo, na podstawie pozwoleń wywozowych wydawanych w ciągu tego roku gospodarczego;

c) całość przewidywanego wywozu cukru, izoglukozy i syropu inulinowego w formie produktów przetworzonych z dopłatami eksportowymi lub opłatami ustalanymi w tym celu w czasie tego roku gospodarczego, ilości takie rozkłada się równomiernie na cały rok gospodarczy.

W celu obliczenia przewidywanych średnich strat, określonych w art. 15 ust. 1 lit. d) rozporządzenia (WE) nr1260/2001, bierze się również pod uwagę refundacje produkcyjne dla ilości produktów podstawowych wyrażonych jako cukier biały, dla których zostały wydane świadectwa refundacji produkcyjnych, określonych w art. 7 ust. 3 tego rozporządzenia, podczas danego roku gospodarczego”.

15 Opłaty produkcyjne dla lat gospodarczych 2001/2002, 2002/2003 i 2003/2004 zostały ustalone odpowiednio w rozporządzeniach nr 1837/2002, 1762/2003 i 1775/2004, na podstawie rozporządzeń nr 1260/2001 i 314/2002, to ostatnie w zakresie istotnym dla niniejszej sprawy zmienione rozporządzeniem nr 1140/2003.

Postępowania przed sądami krajowymi i pytania prejudycjalne

Sprawa C-5/06

16 Hauptzollamt Aachen decyzją z dnia 22 października 2004 r. ustalił opłaty produkcyjne dla Jülich stosując, w odniesieniu do podstawowej opłaty produkcyjnej dla cukru A i cukru B, kwotę za tonę przewidzianą w art. 1 lit. a) rozporządzenia nr 1775/2004, a w odniesieniu do opłaty B dotyczącej cukru B, kwotę za tonę określoną w art. 1 lit. b) tego rozporządzenia.

17 Po oddaleniu złożonego przez Jülich odwołania wniosła ona skargę do Finanzgericht Düsseldorf, podnosząc nieważność rozporządzenia nr 1775/2004 wynikającą z tego, że Komisja popełniła błędy w obliczeniu opłat produkcyjnych. Po pierwsze, obliczając nadwyżkę przeznaczoną na wywóz, Komisja błędnie uwzględniła ilość 504 205 ton cukru, który został wywieziony ze Wspólnoty w formie produktów przetworzonych i dla którego nie przyznano refundacji, w tym bowiem zakresie budżet Wspólnoty nie poniósł straty. Po drugie, Komisja przy obliczaniu średniej straty nie uwzględniła tej ilości. Przyjęcie różnych ilości przy obliczaniu nadwyżki przeznaczonej na wywóz i średniej straty na tonę cukru nie ma żadnego obiektywnego uzasadnienia.

18 Zdaniem sądu krajowego, jeżeli cel pobierania opłat produkcyjnych miałby ograniczać się do wymagania od producentów finansowania kosztów zbytu nadwyżki produkcji Wspólnoty, ustalenie wysokości opłat bez uwzględnienia okoliczności, iż jedynie dla części wywiezionego cukru przyznane zostały refundacje wywozowe, wykraczałoby poza to, co jest konieczne dla osiągnięcia tego celu. Finanzgericht Düsseldorf postanowił zatem zawiesić postępowanie i skierować do Trybunału następujące pytania prejudycjalne:

„1) Czy art. 15 rozporządzenia [nr 1260/2001] należy interpretować w ten sposób, że przy obliczaniu nadwyżki przeznaczonej na wywóz można uwzględnić jedynie te ilości wywiezionego cukru, izoglukozy i syropu inulinowego, dla których faktycznie przyznane zostały refundacje wywozowe?

2) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze — czy art. 6 ust. 4 rozporządzenia [nr 314/2002] zmieniony rozporządzeniem [nr 1140/2003] jest nieważny?

3) W przypadku odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze — czy art. 15 rozporządzenia [nr 1260/2001] należy interpretować w ten sposób, że zarówno przy obliczaniu nadwyżki przeznaczonej na wywóz, jak i przy obliczaniu średniej straty na tonę cukru należy uwzględnić każdy wywóz, nawet jeżeli dla części przypadków wywozu w danym roku gospodarczym nie zostały przyznane refundacje wywozowe?

4) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze, drugie lub trzecie — czy rozporządzenie [nr 1775/2004] jest nieważne?”.

Sprawy od C-23/06 do C-36/06

19 Saint Louis Sucre oraz Sucreries du Marquenterre i in., jako spółki produkujące cukier, są zobowiązane do opłat od produkcji cukru.

20 Uznając, że uiściły zbyt wysokie opłaty produkcyjne za lata gospodarcze 2001/2002, 2002/2003 i 2003/2004, złożyły one wniosek o częściowy ich zwrot do receveur principal des douanes et des droits indirects de Gennevilliers, który jest organem odpowiadającym za ich pobór.

21 Decyzjami receveur principal z dnia 23 lutego 2005 r. wnioski o zwrot zostały oddalone na tej podstawie, że stawki kwestionowanych opłat wynikały z zastosowania przepisów wspólnotowych.

22 W tych okolicznościach Saint Louis Sucre oraz Sucreries du Marquenterre i in. wnieśli skargi do tribunal de grande instance de Nanterre o uchylenie tych decyzji oraz o nakazanie częściowego zwrotu kwestionowanych opłat wraz z odsetkami za zwłokę.

23 Skarżący w postępowaniu przed sądem krajowym twierdzili, że właściwe przepisy wspólnotowe przewidują odmienne obliczanie cukru wywiezionego w formie produktów przetworzonych, za który nie przysługują refundacje wywozowe, po pierwsze, uwzględniając go w nadwyżce przeznaczonej na wywóz, która ma podlegać sfinansowaniu, a po drugie, nie uwzględniając go w ilościach zwanych „danymi zobowiązaniami dotyczącymi wywozu", na podstawie których oblicza się „średnią stratę" w celu skutecznego finansowania zbytu tej nadwyżki. Komisja przeszacowała zatem wysokość opłaty za lata gospodarcze 2001/2002, 2002/2003 i 2003/2004, nie realizując tym samym celu samofinansowania określonego przez Radę Unii Europejskiej.

24 Skarżący w postępowaniu przed sądem krajowym w konsekwencji zakwestionowali ważność art. 6 ust. 4 rozporządzenia nr 314/2002, który w brzmieniu wynikającym z rozporządzenia nr 1140/2003 przedstawia zbyt szeroką definicję nadwyżki przeznaczonej na wywóz, niezgodnie z zasadami proporcjonalności, hierarchii norm i ograniczenia kompetencji wykonawczych Komisji. Tytułem żądania ewentualnego na tych samych podstawach zakwestionowali oni ważność rozporządzeń ustalających na podstawie rozporządzenia nr 314/2002 wysokość opłat produkcyjnych za lata gospodarcze będące przedmiotem postępowania przed sądem krajowym.

25 Tytułem dalszego żądania ewentualnego i w przypadku gdyby szeroka definicja nadwyżki przeznaczonej na wywóz została podtrzymana, Saint Louis Sucre oraz Sucreries du Marquenterre i in. podnieśli, że cel ścisłego samofinansowania określony w rozporządzeniu nr 1260/2001 nie zawsze zostaje zachowany, skoro Komisja, która w rocznych obliczeniach średniej straty za 2002 r. uwzględniła produkty wywiezione bez refundacji wywozowych, w obecnych obliczeniach nie uwzględniła, iż elementy stanowiące „nadwyżkę przeznaczoną na wywóz" i obliczenie „średniej straty" powinny być identyczne.

26 W tych okolicznościach tribunal de grande instance de Nanterre postanowił zawiesić postępowanie i skierować do Trybunału następujące pytania prejudycjalne:

„1) Czy art. 6 ust. 4 rozporządzenia nr 314/2002 […] lub rozporządzenia nr 1837/2002, 1762/2003 i 1775/2004 wydane w celu jego wykonania są nieważne ze względu na naruszenie art. 15 rozporządzenia nr 1260/2001 […] oraz ze względu na zasadę proporcjonalności, w związku z tym, że nie przewidują wyłączenia przy obliczaniu »nadwyżki przeznaczonej na wywóz« ilości cukru zawartej w produktach przetworzonych wywiezionych bez wypłaty refundacji wywozowych?

W przypadku odpowiedzi przeczącej na to pytanie:

2) Czy rozporządzenia nr 1837/2002, 1762/2003 i 1775/2004 są nieważne ze względu na naruszenie rozporządzenia nr 314/2002 […], art. 15 rozporządzenia nr 1260/2001 oraz zasad równości i proporcjonalności, w związku z tym, że określają opłatę produkcyjną od cukru obliczoną na podstawie »średniej straty« na tonę wywozu, nie uwzględniając ilości wywiezionych bez refundacji, podczas gdy ilości te są wliczane do sumy przyjętej przy obliczaniu całkowitej straty do sfinansowania?".

W przedmiocie połączenia spraw C-5/06 oraz od C-23/06 do C-36/06

27 Mając na uwadze powiązanie spraw C-5/06 oraz od C-23/06 do C-36/06, zgodnie z art. 43 w związku z art. 103 regulaminu należy je połączyć do celów wydania wyroku.

W przedmiocie pytań prejudycjalnych

28 Ponieważ pytania prejudycjalne przedłożone przez dwa sądy krajowe są co do zasady takie same, należy je rozpatrzyć uwzględniając sposób, w jaki zostały sformułowane w sprawie C-5/06.

W przedmiocie pytania, czy na podstawie art. 15 rozporządzenia nr 1260/2001 przy obliczaniu nadwyżki przeznaczonej na wywóz należy odliczyć od spożycia wewnątrz Wspólnoty wszystkie ilości wywiezionych produktów objęte zakresem tego przepisu

29 Należy przypomnieć, że motyw jedenasty rozporządzenia Rady (EWG) nr 1785/81 z dnia 30 czerwca 1981 r. w sprawie wspólnej organizacji rynków w sektorze cukru (Dz.U. L 177, s. 4) przewidywał, jak to przewiduje motyw 9 rozporządzenia nr 1260/2001, że system ten został tak dostosowany, aby uwzględniał rozwój sytuacji w ostatnim okresie w produkcji, w szczególności „mając na celu dostarczenie Wspólnocie instrumentów niezbędnych do zapewnienia, w sprawiedliwy a zarazem skuteczny sposób, żeby producenci sami pokrywali pełne koszty zbytu nadwyżek produkcji wspólnotowej wykraczającej ponad spożycie […]".

30 Artykuł 28 rozporządzenia nr 1785/81, który określał kryteria rządzące ustaleniem opłat produkcyjnych od produkcji cukru A i B oraz izoglukozy A i B, w ust. 1 przewidywał:

„Przed końcem każdego roku gospodarczego od 1981/1982 do 1985/86 należy zarejestrować:

a) prognozę produkcji cukru A i B oraz izoglukozy A i B przypisanych do danego roku gospodarczego;

b) prognozę ilości cukru oraz izoglukozy zbywanych w celu spożycia we Wspólnocie podczas danego roku gospodarczego;

c) nadwyżkę przeznaczoną na wywóz uzyskaną poprzez odjęcie ilości określonej w lit. b) od ilości określonej w lit. a);

d) oszacowanie średniej straty lub dochodu na tonę cukru wynikającego z wywiązania się ze zobowiązań dotyczących wywozu podczas bieżącego roku gospodarczego.

Taka średnia strata lub dochód są równe różnicy między całkowitą kwotą refundacji, a całkowitą kwotą opłat na całkowity wolumen związany z danymi zobowiązaniami dotyczącymi wywozu.

e) oszacowanie całkowitej straty lub dochodu uzyskanego poprzez pomnożenie nadwyżki, określonej w lit. c), przez średnią stratę lub dochód określone w lit. d)" [tłumaczenie nieoficjalne].

31 Przepis ten, choć zastąpiony kolejno przez art. 33 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 2038/1999 z dnia 13 września 1999 r. w sprawie wspólnej organizacji rynków w sektorze cukru (Dz.U. L 252, s. 1) oraz przez art. 15 ust. 1 rozporządzenia nr 1260/2001, co do zasady pozostał niezmieniony.

32 Artykuł 5 ust. 5 rozporządzenia Komisji (WE) nr 1443/82 z dnia 8 czerwca 1982 r. ustalającego szczegółowe zasady stosowania systemu kontyngentowego w sektorze cukrowniczym (Dz.U. L 158, s. 17) przewidywał, że ilości cukru i izoglukozy wywiezione do krajów trzecich w formie produktów przetworzonych są uwzględniane przy odliczeniu ilości cukru i izoglukozy branych pod uwagę przy spożyciu wewnątrz Wspólnoty.

33 W szczególności z akt dotyczących spraw od C-23/06 do C-36/06 wynika, że w odniesieniu do nadwyżki przeznaczonej na wywóz Komisja stale twierdziła, iż odpowiada ona produkcji pomniejszonej o zbyt cukru, ponieważ wywóz cukru w formie produktów przetworzonych, niezależnie od tego, czy korzysta on z refundacji, nie wlicza się do spożycia wewnątrz Wspólnoty, lecz do tej nadwyżki.

34 Artykuł 15 rozporządzenia nr 1260/2001, który określa kryteria rządzące ustalaniem opłat od produkcji cukru A i B, izoglukozy A i B i cukru inulinowego A i B, w ust. 1 lit. a)– c) przewiduje, że nadwyżkę przeznaczoną na wywóz stanowi różnica pomiędzy prognozą produkcji cukru A i B, izoglukozy A i B oraz syropu inulinowego A i B przypisanych do danego roku gospodarczego a prognozą ilości cukru, izoglukozy i syropu inulinowego zbywanych w celu spożycia we Wspólnocie w danym roku gospodarczym.

35 Na podstawie art. 15 ust. 1 lit. d) tego rozporządzenia przewidywana średnia strata jest równa różnicy między całkowitą kwotą refundacji a całkowitą kwotą opłat na całkowity wolumen związany z danymi zobowiązaniami dotyczącymi wywozu.

36 Zgodnie z art. 15 ust. 1 lit. e) rozporządzenia nr 1260/2001, oszacowanie całkowitej straty następuje poprzez pomnożenie nadwyżki przeznaczonej na wywóz przez średnią stratę.

37 Podczas gdy nadwyżkę przeznaczoną na wywóz uzyskuje się z różnicy pomiędzy produkcją wspólnotową kwot A i B i spożycia we Wspólnocie, to ostatnie nie ma obejmować ilości produktów wywiezionych, niezależnie od tego, czy przyznano dla nich refundacje wywozowe.

38 Ilości produktów wywiezionych nie powinny być zatem uważane za zbywane w celu spożycia we Wspólnocie w rozumieniu art. 15 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 1260/2001.

39 W istocie, nadwyżka przeznaczona na wywóz obejmuje ilości produktów, dla których zbycia przewidziane są wspólnotowe instrumenty wsparcia. Na przykład ilości produktów, które mogą być składowane na koniec roku gospodarczego, należy uwzględnić przy ustalaniu nadwyżki przeznaczonej na wywóz jako ilości, które nie zostały spożyte, podczas gdy z definicji na tym etapie nie korzystają one z instrumentów wspierania zbytu.

40 Nadwyżki przeznaczonej na wywóz nie należy mylić z ilościami wywiezionych produktów. Te ostatnie, chociaż stanowią podstawę przyznania refundacji, nie zawsze powodują obciążenia finansowe dla producentów. Jest tak w szczególności, gdy ilość z definicji wynikająca z różnicy pomiędzy pierwotnymi zapasami i produkcją wspólnotową z jednej strony, a zapasami końcowymi z drugiej strony, jest wyższa niż produkcja wspólnotowa i gdy ilości produktów uprawniające do refundacji nie przekraczają różnicy pomiędzy produkcją wspólnotową a tą ilością.

41 Jak też co do zasady twierdziła Komisja, gdyby celem rozporządzenia nr 1260/2001 było oparcie obliczania opłat produkcyjnych na budżetowych kosztach refundacji, wystarczyłoby ustalić te opłaty na podstawie całkowitej straty opartej na wszystkich refundacjach wywozowych i produkcyjnych.

42 Należy jednak stwierdzić, że przewidywana całkowita strata, tak jak określona jest w art. 15 ust. 1 lit. e) rozporządzenia nr 1260/2001, nie jest zbieżna z łączną kwotą refundacji dotyczących danego roku gospodarczego, lecz stanowi ją suma nadwyżki przeznaczonej na wywóz i przewidywanej średniej straty na tonę cukru wynikającej z danych zobowiązań dotyczących wywozu w bieżącym roku gospodarczym.

43 Z powyższego wynika, że metoda obliczania przewidywanej całkowitej straty w każdym razie ma ustalić w sposób perspektywiczny i umowny straty wynikające ze zbycia nadwyżek produkcji wspólnotowej.

44 Zatem, gdyby ilości wywiezione bez refundacji zostały uwzględnione w spożyciu wewnątrz Wspólnoty, byłoby ono przeszacowane. W konsekwencji nadwyżka przeznaczona na wywóz byłaby niedoszacowana. W ten sposób istniałoby ryzyko nieosiągnięcia celu systemu samofinansowania opłat za zbyt nadwyżek, który od czasu wprowadzenia tego systemu rozporządzeniem nr 1785/81 polega na zapewnieniu w sprawiedliwy a zarazem skuteczny sposób finansowania tych opłat w całości przez samych producentów i którego stosowanie przez Komisję zawsze opierało się na nadwyżce przeznaczonej na wywóz obejmującej wywieziony cukier, niezależnie od tego, czy korzystał on z refundacji. Utrzymanie tego systemu mogłoby więc zostać podważone, wbrew temu, co przewiduje motyw 12 rozporządzenia nr 1260/2001.

45 W świetle powyższego art. 15 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 1260/2001 należy interpretować w ten sposób, że przy obliczaniu nadwyżki przeznaczonej na wywóz należy odliczyć od spożycia wszystkie ilości wywiezionych produktów objęte zakresem tego artykułu, niezależnie od tego, czy refundacje zostały faktycznie wypłacone.

W przedmiocie pytania, czy na podstawie art. 15 rozporządzenia nr 1260/2001 przy ustalaniu przewidywanej średniej straty na tonę cukru należy uwzględnić wszystkie ilości wywiezionych produktów objęte zakresem tego przepisu

46 Na podstawie art. 15 ust. 1 lit. d) rozporządzenia nr 1260/2001 średnia strata równa się różnicy między całkowitą kwotą refundacji a całkowitą kwotą opłat na całkowity wolumen związany z danymi zobowiązaniami dotyczącymi wywozu podczas bieżącego roku gospodarczego.

47 Zgodnie z art. 15 ust. 1 lit. e) tego rozporządzenia oszacowanie całkowitej straty następuje poprzez pomnożenie nadwyżki przeznaczonej na wywóz przez średnią stratę.

48 Na podstawie art. 22 ust. 1 tego rozporządzenia wszelki wywóz ze Wspólnoty cukru, izoglukozy oraz syropu inulinowego jest objęty wymogiem przedstawienia pozwolenia na wywóz, które jest wydawane po złożeniu zabezpieczenia w celu zagwarantowania, że produkty zostaną wywiezione w trakcie trwania okresu ważności pozwoleń.

49 Zatem w kontekście wywozu uregulowanego rozporządzeniem nr 1260/2001, w braku szczególnych przeciwwskazań, pojęcie „zobowiązań dotyczących wywozu podczas bieżącego roku gospodarczego" zawarte w art. 15 ust. 1 lit. d) tego rozporządzenia należy interpretować w sposób spójny z art. 22 ust. 1 tego rozporządzenia, odnoszącym się do zobowiązania do wywozu.

50 W niniejszym kontekście pojęcie to ma zatem obejmować każdą ilość produktów objętych zakresem art. 15 tego rozporządzenia przeznaczonych do wywozu poza Wspólnotę.

51 W tym zakresie należy zauważyć, że wbrew temu, co utrzymują liczni zainteresowani, którzy przedłożyli uwagi na piśmie w ramach postępowania, kwestia tego, czy dla ilości produktów przeznaczonych na wywóz są przyznane refundacje wywozowe, nie ma znaczenia w świetle pojęcia „zobowiązań dotyczących wywozu podczas bieżącego roku gospodarczego". Pojęcie to obejmuje bowiem jedynie ilości produktów, dla których wydano pozwolenia na wywóz.

52 Taka wykładnia art. 15 ust. 1 lit. d) rozporządzenia nr 1260/2001 jest zgodna z pojęciem „nadwyżki przeznaczonej na wywóz" zawartym w jego ust. 1 lit. c), jak podkreślono w pkt 45 niniejszego wyroku, i pozwala ponadto obliczyć w sposób spójny przewidywaną całkowitą stratę, tak jak jest ona zdefiniowana we wspomnianym ust. 1 lit. e).

53 Zatem, jak też zasadniczo podnosili skarżący w postępowaniu przed sądem krajowym oraz rządy niemiecki i francuski, przewidywana całkowita strata wynikająca z pomnożenia nadwyżki przeznaczonej na wywóz przez średnią stratę byłaby niedoszacowana, gdyby produkt można było uważać za wywieziony do celów obliczenia nadwyżki przeznaczonej na wywóz, a nie zostałby on uwzględniony w odpowiedni sposób przy obliczaniu średniej straty, której mianownik, jak wskazuje art. 15 ust. 1 lit. d) akapit drugi rozporządzenia nr 1260/2001, stanowi całkowity wolumen związany z danymi zobowiązaniami dotyczącymi wywozu podczas bieżącego roku gospodarczego.

54 Z akt, a w szczególności z dokumentu roboczego D/32013/04 służb Komisji dotyczącego metody obliczania opłat od „produkcji cukru" przedstawionego Komitetowi zarządzającemu ds. cukru w dniu 30 września 2004 r. wynika, że niektóre państwa członkowskie wyraziły życzenie, aby cukier wywieziony bez refundacji był uwzględniany przy obliczaniu średniej straty. Według tego dokumentu, średnia strata taka jak obliczana przez Komisję, w szczególności na podstawie art. 6 ust. 5 rozporządzenia nr 314/2002, tj. zwłaszcza z wyłączeniem zobowiązań dotyczących wywozu ilości wywiezionych bez refundacji, jest równa lub wyższa od wydatków na refundacje do cukru.

55 Komisja wskazuje jednak, że taka metoda obliczania pozwala na zniechęcanie do tworzenia nadwyżek, które wywierałyby nacisk na ceny rynkowe, destabilizowałyby wspólną organizację rynków w sektorze cukru i mogłyby powodować koszty, w szczególności zakupu interwencyjnego.

56 Nie można przyjąć tej argumentacji.

57 Z motywów 9, 11 i 12 rozporządzenia nr 1260/2001 wynika, że wprowadzony przez nie system ma na celu zapewnienie, w sprawiedliwy a zarazem skuteczny sposób, aby producenci sami pokrywali koszty zbytu nadwyżek produkcji wspólnotowej według zasady samofinansowania.

58 Jak stwierdził Trybunał, system finansowania kosztów zbytu jest zorganizowany w ten sposób, że kwota A przedstawiająca spożycie wewnątrz Wspólnoty stanowi podstawę jedynie do pobierania minimalnej opłaty, podczas gdy kwota B, zasadniczo przeznaczona na wywóz, podlega znacznie wyższej opłacie, która ma finansować niezbędne refundacje i w tym samym czasie wywierać zniechęcający skutek na producentów (zob. wyrok z dnia 22 stycznia 1986 r. w sprawie 250/84 Eridania zuccherfici nazionali i in., Rec. s. 117, pkt 19).

59 Skutek zniechęcający, jaki według stwierdzenia Trybunału w ww. wyroku w sprawie Eridania zuccherfici nazionali i in. może wywierać na producentów system finansowania kosztów zbytu, jak stwierdziła rzecznik generalny w pkt 60 swojej opinii, wynika z samego faktu, że opłaty produkcyjne obciążają producentów finansowaniem kosztów zbytu nadwyżek produkcji wspólnotowej.

60 Otóż z wyjątkiem wysoce teoretycznego przypadku, w którym każdy wywóz korzystałby z refundacji, system wprowadzony przez Komisję, w zakresie w jakim praktycznie prowadzi do ustalenia a priori całkowitej straty na kwotę wyższą od wydatków związanych z refundacjami, wykracza poza cel rozporządzenia nr 1260/2001, w szczególności sprawiedliwego finansowania kosztów zbytu nadwyżek produkcji wspólnotowej, przywołany w pkt 57 niniejszego wyroku.

61 Uwzględniając powyższe, należy udzielić odpowiedzi, iż art. 15 ust. 1 lit. d) rozporządzenia nr 1260/2001 należy interpretować w ten sposób, że przy ustalaniu przewidywanej średniej straty na tonę produktu należy uwzględnić wszystkie ilości wywiezionych produktów objęte zakresem tego artykułu, niezależnie od tego, czy refundacje zostały faktycznie wypłacone.

W przedmiocie ważności rozporządzeń nr 1837/2002, 1762/2003 i 1775/2004

62 Rozporządzenia nr 1837/2002, 1762/2003 i 1775/2004 ustaliły wysokość opłat produkcyjnych w sektorze cukrowym na lata gospodarcze 2001/2002, 2002/2003 i 2003/2004.

63 Bezsporne jest, że na podstawie art. 6 ust. 5 rozporządzenia nr 314/2002 przy obliczaniu średniej straty na tonę cukru Komisja uwzględniła jedynie wywozy, dla których przyznano refundacje. Jednakże z akt wynika, że ta metoda obliczania była stosowana dopiero od 2003 r. W odniesieniu do roku gospodarczego 2001/2002, którego dotyczy rozporządzenie nr 1837/2002, bezsporne jest, że przy ustalaniu opłat produkcyjnych Komisja obliczyła średnią stratę w oparciu o łączną ilość cukru wywiezionego w formie produktów przetworzonych, niezależnie od tego, czy wywóz ten faktycznie korzystał z refundacji. W następnym roku Komisja dokonała korekty obliczenia średniej straty uwzględniając jedynie ilości wywiezionych produktów, które faktycznie spowodowały wypłatę refundacji. Spowodowało to zwiększenie tej średniej straty, której kwota została włączona do całkowitej straty w roku gospodarczym 2002/2003.

64 Z odpowiedzi udzielonej w pkt 61 niniejszego wyroku wynika zatem, że taka metoda obliczania średniej straty nie jest zgodna z art. 15 rozporządzenia nr 1260/2001.

65 Wskutek powyższego rozporządzenia nr 1762/2003 i 1775/2004, które stosują tę metodę, są nieważne.

66 Biorąc pod uwagę powyższe, analiza rozporządzenia nr 1837/2002 nie wykazała niczego, co mogłoby naruszać jego ważność.

67 Niemniej z powyższych rozważań wynika, że korekta obliczenia średniej straty, o której mowa w pkt 63 niniejszego wyroku, w zakresie w jakim jest oparta na metodzie obliczania przywołanej w tym samym punkcie, nie jest zgodna z art. 15 rozporządzenia nr 1260/2001.

68 Biorąc pod uwagę całość powyższych rozważań, na przedstawione pytania należy odpowiedzieć w następujący sposób:

— na podstawie art. 15 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 1260/2001, przy obliczaniu nadwyżki przeznaczonej na wywóz należy odliczyć od spożycia wszystkie ilości wywiezionych produktów objęte zakresem tego artykułu, niezależnie od tego, czy refundacje zostały faktycznie wypłacone;

— art. 15 ust. 1 lit. d) tego rozporządzenia należy interpretować w ten sposób, że przy ustalaniu zarówno nadwyżki przeznaczonej na wywóz, jak i średniej straty na tonę produktu należy uwzględnić wszystkie ilości wywiezionych produktów objęte zakresem tego artykułu, niezależnie od tego, czy refundacje zostały faktycznie wypłacone;

— rozporządzenia nr 1762/2003 i 1775/2004 są nieważne, oraz

— analiza rozporządzenia nr 1837/2002 nie wykazała niczego, co mogłoby naruszać jego ważność.

W przedmiocie kosztów

69 Dla stron postępowania przed sądami krajowymi niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed tymi sądami, do nich zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż poniesione przez strony postępowania przed sądami krajowymi, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (druga izba) orzeka, co następuje:

Na podstawie art. 15 ust. 1 lit. c) rozporządzenia Rady (WE) nr 1260/2001 z dnia 19 czerwca 2001 r. w sprawie wspólnej organizacji rynków w sektorze cukru, przy obliczaniu nadwyżki przeznaczonej na wywóz należy odliczyć od spożycia wszystkie ilości wywiezionych produktów objęte zakresem tego artykułu, niezależnie od tego, czy refundacje zostały faktycznie wypłacone.

Artykuł 15 ust. 1 lit. d) tego rozporządzenia należy interpretować w ten sposób, że przy ustalaniu zarówno nadwyżki przeznaczonej na wywóz, jak i średniej straty na tonę produktu należy uwzględnić wszystkie ilości wywiezionych produktów objęte zakresem tego artykułu, niezależnie od tego, czy refundacje zostały faktycznie wypłacone.

Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1762/2003 z dnia 7 października 2003 r. ustalające wysokość opłat produkcyjnych dla sektora cukru na rok gospodarczy 2002/2003 oraz rozporządzenie Komisji (WE) nr 1775/2004 z dnia 14 października 2004 r. ustalające wysokość opłat produkcyjnych dla sektora cukru na rok gospodarczy 2003/2004 są nieważne.

Analiza rozporządzenia Komisji (WE) nr 1837/2002 z dnia 15 października 2002 r. ustalającego wysokość opłat produkcyjnych oraz współczynnik opłat dodatkowych dla sektora cukru na rok gospodarczy 2001/2002 nie wykazała niczego, co mogłoby naruszać jego ważność.

Podpisy